

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8215200838
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8215200838.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: M. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX W., zast. JUDr. Viera Muliková, advokátka so sídlom M. V. Miškovského 3, 085 01 Bardejov, proti žalovanej: V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX W., zast. JUDr. Eva Hudáková, advokátka so sídlom Dlhý rad 17, 085 01 Bardejov, o určenie priebehu hranice medzi nehnuteľnosťami, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 1C 99/2015 - 469 zo dňa 29.03.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I..
- II. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.
- III. Náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o určení priebehu hranice medzi nehnuteľnosťami strán sporu takto:

„I. Súd určuje, že hraničná čiara medzi parcelami R. č. XXX, XXX, vedenými na LV č. XXX, k.ú. A., obec A., okres K., vo vlastníctve žalobcu a parcelou R. č. XXX, vedenou na LV č. XXX, k.ú. A., obec A., okres K., vo vlastníctve žalovanej, prechádza bodmi č. X-XXX, XXX-X, XXX-X, XXX-X, XXX-X, XXX-X, X-XXX tak, ako je uvedené v znaleckom posudku č. XX/XXXX, znalca T. B. K. z odboru geodézia a kartografia, odvolávajúcom sa na geometrický plán W.-K. s.r.o., č. XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, úradne overený katastrálnym odborom U. úradu K., dňa XX.XX.XXXX pod č. W ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Súd prvej inštancie po vykonaní dôkazov zistil skutkový stav v tomto znení:

„Z výpisu LV č. XXX, k. ú. A., obec A., okres K., súd zistil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to parcel R.: č. XXX - zastavané plochy a nádvorja o výmere XXX m², č. XXX - záhrady o výmere XXX m², č. XXX - záhrady o výmere XX m² a č. XXX - záhrady o výmere XXX m².

Z výpisu LV č. XXX, k. ú. A., obec A., okres K., súd zistil, že žalovaná je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, a to parcel R. č. XXX- záhrady o výmere XXX m², č. XX - záhrady o výmere XXX m², č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², XXX/X - zastavané plochy nádvoria o výmere XX m², č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m², č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m².

Na základe objednávky zo dňa XX.XX.XXXX právny predchodca žalobcu požiadal W. n. p. O., oddiel XXXX v K. o vytyčenie hranice parcely EN č. XXX a XXX/X od parcely EN č. XXX v k. ú. A.. Na objednávke je aj podpis suseda B. K., právneho predchodcu žalovanej.

Z Protokolu o vytyčení hranice pozemkov spísaného W. n. p. O., oddiel XXXX v K., č. XXXXX-XXXX-XXX-XX vyplýva, že vytyčenie hranice bolo vykonané za prítomnosti právnych predchodcov strán sporu podľa pevných mapových bodov, kde hranica pozemkov bola v prírode označená železnými rúrkami. Právny predchodca žalobcu s uvedeným súhlasil, zatiaľ čo právny predchodca žalovanej vyjadril nesúhlas. Bol vyhotovený aj vytyčovací náčrt zo dňa XX.XX.XXXX, č. XXXXX-XXXX-XXX-XX (č.i. XX spisu).

Na základe preverenia vytyčenia hranice W. n. p. O. zaslala právnomu predchodcovi žalovanej dňa 03.02.1989 odpoveď, v ktorej uviedla, že dňa 01.02.1989 bolo komisionálne vykonané preverenie vytyčenia hranice na mieste samom medzi parcelami č. XXX, XXX/X a XXX v k. ú. A., pričom po vyhodnotení dokumentovaných mapových podkladov a vytyčovacieho nákresu konštatovala, že vytyčenie dotknutej hranice bolo vykonané na základe katastrálnej a pozemkovej mapy.

Dňa 28.03.1989 právny predchodca žalobcu požiadal M. G. v A. o povolenie drobnej stavby - plota medzi parcelami č. XXX a XXX v jeho vlastníctve a parcelou č. XXX vo vlastníctve právneho predchodcu žalovanej. Prílohou žiadosti bol vytyčovací náčrt a doklad o vlastníctve. Na základe toho M. rozhodnutím č. X/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX povolil prevedenie stavebnej úpravy - výstavbu plota medzi parcelami č. XXX a č. XXX, ktorej vlastníkom bol právny predchodca žalobcu a parcelou č. XXX, ktorej vlastníkom bol právny predchodca žalovanej.

Dňa 23.10.1984 bol vyhotovený geometrický plán W. n. p. O., oddiel XXXX, okres K., obec A., k. ú. A. č. XXX-XX-XXXX-XX-XX na určenie vlastníckeho práva, na ktorom je zobrazená aj poloha parcel č. XXX a XXX, XXX/X a hranica medzi nimi.

V. XX.XX.XXXX bol vyhotovený geometrický plán W. T & T K., okres K., obec A., k. ú. A. č. XXX/X XXX-XX/XX na rozdelenie spoluvlastníctva, kde je zobrazená aj poloha hranice medzi parcelami č. XXX a XXX, XXX.

Podaním zo dňa 22.01.2014 sa žalobca obrátil na U. úrad K., katastrálny odbor o prešetrenie vlastníckej hranice medzi parcelami R. č. XXX, XXX vedenými na LV č. XXX a medzi parcelou R. č. XXX, k. ú. A., a to z dôvodu, že pri E. v roku XXXX bola táto hranica nesprávne zameraná. Správne orgány konštatovali nesúlad tejto hranice zakreslenej v katastrálnej mape a to v porovnaní s náčrtom o miestnom šetrení č. XXX a vytyčovacím náčrtom z roku XXXX. Zároveň bolo konštatované, že ide o spor o vlastnícke právo, ktorý nepatrí do právomoci správneho orgánu.

Z potvrdenia obce A. zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že žalovaná platí daň z nehnuteľností aj za parcelu č. XXX v k. ú. A., predtým bol platiteľom dane jej nebohy otec B. K..

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5C/103/84 súd zistil, že uznesením zo dňa 22.12.1984 súd pripustil späťvzatie návrhu a konanie o návrhu navrhovateľa O. E., nar. XX.XX.XXXX, A. XX, proti žalovanému B. K., A. XX, o určenie vlastníckeho práva k parcele mpč. XX, vedenej v záp. č. XX, k. ú. A., zastavil.

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4C/619/93 súd zistil, že právny predchodca žalovanej B. K. sa žalobou doručenou súdu dňa 14.07.1993 domáhal voči žalovaným K. B., K. Q., K. B., K. Q., M. J. K., určenia vlastníckeho práva medzi inými aj k mpč. XX, v záp. č. XX, k. ú. A.. O žalobe rozhodol súd rozsudkom zo dňa XX.XX.XXXX tak, že žalobe vyhovel. Z obsahu spisu vyplýva, že podkladom pre rozhodnutie nebol žiaden geometrický plán.

Súd konštatuje, že medzi stranami bola sporná hranica medzi pozemkom (parcelami CKN) vo vlastníctve žalobcu a pozemkom (parcelou CKN) vo vlastníctve žalovanej. Z tohto dôvodu žalobca podal žalobu. V priebehu konania boli vyhotovené dva znalecké posudky, z toho jeden súkromný, na určenie priebehu hranice medzi spornými parcelami R. XXX, XXX (žalobca) a R. XXX (žalovaná), k. ú. A., pričom oba posudky dospeli k rovnakému záveru, že sporná hranica zobrazená v platnej katastrálnej mape nezodpovedá skutočnosti. Zo záveru znaleckého posudku ustanoveného znalca B. W. však vyplynul iný priebeh hranice než zo súkromného znaleckého posudku vyhotoveného znalcom T. B. K., ktorý do konania predložil žalobca. Žalobca vyjadril súhlas so súkromným znaleckým posudkom, zatiaľ čo žalovaná so znaleckým posudkom súdom ustanoveného znalca.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že sporná hranica sa dotýka vlastníctva žalobcu a vlastníctva žalovanej, keďže prebieha v katastrálnom území A. medzi parcelami R. č. XXX, XXX a parcelou R. č. XXX, čo vyplynulo z tvrdení strán sporu, pripojených LV č. XXX a LV č. XXX, ako aj zo znaleckého dokazovania. Toto zistenie nebolo medzi stranami sporné. Súdom mal tiež preukázať, že LV č. XXX, k. ú. A., na ktorom sú zapísané nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, bol založený skôr, a to v roku XXXX na základe darovacej zmluvy č. RI XXX/XX, kde na podklade identifikácie parciel bola parcela mpč. XX identifikovaná ako parcely registra EN č. XXX, XXX/X, XXX/X a XXX/X a boli zapísané na LV č. XXX v prospech právneho predchodcu žalobcu B. E. pod položkou výkazu zmien č. X/XXXX. V roku XXXX pri E. obce boli tieto parcely prečíslované na parcely registra R. č. XXX, XXX a XXX. Žalobcovi svedčí vlastnícke právo k uvedeným parcelám na základe Osvedčenia o dedičstve z roku XXXX a na základe darovacej zmluvy z roku XXXX. Ďalej mal súd preukázať aj to, že LV č. XXX k. ú. A., na ktorom sú zapísané nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, bol založený v roku XXXX na základe rozsudku tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 4C/619/1993, kde podkladom bola identifikácia parciel a do vlastníctva právneho predchodcu žalovanej bola zapísaná parcela R. č. XXX (predtým EN č. XXX), ku ktorej žalovaná nadobudla vlastníctvo dedím v roku XXXX. Tieto skutočnosti vyplynuli zo znaleckého posudku znalca B. W. (str. 3-4) a medzi stranami neboli sporné. Súdom mal tiež preukázať, že pri mapovaní na vyhotovenie hospodársko - technickej mapy (technicko - hospodárskom mapovaní, E.), ktoré sa v obci A. uskutočnilo na konci 80-tych rokov minulého storočia, bola sporná hranica nesprávne zameraná, čo vyplynulo z oboch znaleckých posudkov. Okrem toho mal súd preukázať, že právny predchodca žalobcu pri stavbe oplotenia, ktoré ostalo medzi stranami sporné, postupoval na základe objednávky o vytyčenie hraníc medzi parcelami EN č. XXX a XXX/X od parcely EN č. XXX, k. ú. A., zo dňa XX.XX.XXXX, na základe čoho vtedajšia W. n. p. O., oddiel K., spísala dňa XX.XX.XXXX Protokol o vytyčení hranice pozemkov, kde konštatovala, že vytyčenie bolo uskutočnené v prítomnosti oboch strán sporu na základe katastrálnej mapy podľa pevných mapových bodov, k čomu bol vyhotovený Vytyčovací náčrt č. XXXXX-XXXX-XXX-XX, kde nové hranice v prírode boli označené železnými rúrkami. Následne sa uskutočnilo komisionálne preverenie vytyčenia hranice, na základe čoho W. n. p. O., prevádzka K. odpovedala dňa 03.02.1989 právnenému predchodcovi žalovanej, že hranica bola vytyčená správne na podklade katastrálnej a pozemkovej mapy. Súdom mal tiež preukázať, že na základe žiadosti právneho predchodcu žalobcu zo dňa 28.03.1989 mu M. národný výbor vo A. rozhodnutím zo dňa XX.XX.XXXX povolil výstavbu plota medzi parcelami registra EN č. XXX, XXX a XXX. Súdom mal tiež preukázať, že znalci síce konštatovali nesprávnosť spornej hranice zakreslenej v platnej katastrálnej mape, ale túto určili odlišne. J. B. W. ju určil bodmi A-F-D (str. XX-XX znaleckého posudku č. XX/XXXX, č.l. XXX-XXX), zatiaľ čo znalec T. B. K. ju určil bodmi č. X-XXX, XXX-X, XXX-X, XXX-X, XXX-X, XXX-X, X-XXX odvolávajúc sa na geometrický plán W.-K. s.r.o., č. XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, úradne overený dňa 24.10.2019 (str. 6-7 znaleckého posudku č. XX/XXXX, č.l. XXX-XXX). Rozporuplnosť týchto znaleckých záverov spočívala v tom, že podľa znalca B. W. došlo pri E. k nesprávnemu zameraniu bodu za sypancom, avšak podľa neho bod D bol pred E., ako aj v rámci E. zameraný správne. Naopak znalec T. B. K. tvrdil, že problém nesprávneho zakreslenia priebehu hranice v katastrálnej mape spočíval v nesprávnom zameraní bodu D, resp. bodu XXX meračského náčrtu č. XXX.“

3. Súdom prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 137 písm. c/ CSP, § 123, § 124, § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom poukázal na to, že v zmysle platnej judikatúry súdov Slovenskej republiky je daný naliehavý právny záujem vlastníka domáhať sa ochrany svojho vlastníckeho práva aj návrhom na určenie hranice medzi jeho pozemkom a pozemkom susediacim, nakoľko v takomto prípade ide o určenie komu z vlastníkom patrí sporná plocha. Poukázal na skutočnosť, že medzi stranami sporu je sporný priebeh hranice v katastrálnom operáte a zmenu takéhoto priebehu možno dosiahnuť len na základe rozhodnutia súdu.

4. Súd prvej inštancie vychádzal zo záverov znaleckého posudku Ing. K. s poukazom na to, že jeho znalecký posudok v spojení s jeho výsluchom bol kompaktný, jednotný a presvedčivý, pričom znalecký posudok znalca W., napriek jeho odbornosti, nedal presvedčivejšiu odpoveď na odborné otázky, ku ktorým sa presne vyjadril znalec K.. S poukazom na závery znalca T.. K. preto súd vyhovel žalobe o určenie priebehu hranice medzi pozemkami strán sporu tak ako to určil znalec K. s odkazom na geometrický plán spoločnosti W. - K. s.r.o., č. XX/XXXX.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že znalecký posudok znalca W. vykazuje nesúladosť vo svojich tvrdeniach, nakoľko na jednej strane bolo tvrdené, že nákresy vyhotovené pri technicko-hospodárskom meraní nie je možné použiť ako podklad na vytyčenie spornej hranice a na druhej strane rovnaký znalec uviedol, že pri vyhotovovaní posudku vychádzal z tohto technicko-hospodárskeho merania. Naopak znalec K. zrozumiteľne vysvetlil vznik sporu, a to pre chybu, ktorú nespôsobili strany sporu a ktorá vznikla na základe rozhodnutia kompetentných orgánov z dôvodu chybného odčítania na meračskom prístroji.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že v danej veci nenariadzoval znalecké dokazovanie znaleckým ústavom, nakoľko znalecký ústav v požadovanom odbore nie je zapísaný v zozname znalcov.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a priznal nárok na náhradu trov konania procesne úspešnej strane v plnom rozsahu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie žalovanou, ktorá poukázala na skutočnosť, že znalecký posudok znalca K. bol podaný na súkromnú objednávku a je účelový a jednostranný. Zdôraznila skutočnosť, že znalec sa nedostavil na miesto samé a vychádzal len z písomnosti a vyjadrení žalobcu a s posudkom znalca W. sa oboznámil len krátko na pojednávaní. Svoje závery oprel len o omyl v geometrickom meraní, čo nepovažovala za dostačujúci dôkaz. Poukázal na skutočnosť, že žalobca chce legalizovať hranicu podľa plotu, ktorý nebol postavený na mieste pôvodného plotu z roku XXXX. Poukázala na skutočnosť, že sa stotožňuje so závermi znalca B. W., ktorý preskúmal aj staré meračské zápisníky a dokumentáciu, pričom nenašiel žiadnu chybu. J. W. sporný bod D určil tak ako bol historicky zameraný s poukazom na to, že sú tu dovolené odchýlky. Problém nastal v tom, že sporný bod D nebol zameraný za sypancom, keďže vo vytyčovacom náčrte bola vzdialenosť za sypancom k plotu X,Xm zatiaľ čo v skutočnosti ide o vzdialenosť X,Xm tak ako to uvádza znalec W.. J. K. nesprávnosť zamerania bodu D nijakým spôsobom nepreukázal. Geometrický plán vypracovaný V. M. neriešil konkrétny spor, ale zameril sa na skutočne jestvujúci stav. Z týchto dôvodov žalovaná súhlasí so závermi znalca W. s tým, že žalobcovia, respektíve ich právni predchodcovia, zasiahli do vlastníckeho práva žalovanej postavením plotu mimo hraníc pôvodného oplotenia. Súd prvej inštancie preto nesprávne vyhodnotil závery znalca K., ktoré neboli opreté o reálne existujúce dôkazy a nebral do úvahy závery znalca W., ktoré tento dostatočne odôvodnil. Z týchto dôvodov navrhla odvolaciemu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne rozhodol v zmysle záverov znaleckého posudku znalca W.. O trovách konania navrhla žalovaná rozhodnúť tak, aby si tieto niesli strany sporu samostatne.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že oba znalecké posudky, ktoré boli v konaní predložené deklarovali spornosť priebehu hranice v katastri nehnuteľnosti, čím bola daná dôvodnosť podanej žaloby. Obaja znalci zhodnotili rozpor medzi stavom zobrazeným v mape katastra nehnuteľnosti a reálnym stavom v teréne, pričom obaja aj svojimi slovenskými posudkami aj výsluchom pred súdom podopreli svoje závery, ku ktorým dospeli v rámci znaleckej činnosti. Napriek nezhode medzi závermi znalcov súd prvej inštancie správne zhodnotil úplnosť zodpovedania položených otázok znalcami v súlade s ostatnými dôkazmi. V tomto prípade súd prvej inštancie správne zhodnotil rozporupnosť tvrdení znalca W., preto jeho závery zhodnotil ako menej presvedčivé. Závery znalca K. majú oporu aj v listinných dôkazoch, a to v geometrickom pláne spoločnosti W. - K. z roku XXXX. Žalovaná nepredložila žiaden dôkaz, ktorým by podporila závery znalca W. a jednoducho len namietla závery znalca K.. Žalobca namietol skutočnosť, že T.. K. reálne osobne nevykonal merania na mieste samom, nakoľko znalec K. bol na mieste samom a s predmetom skúmania sa v dostatočnej miere oboznámil. Rovnako je nedôvodná námietka toho, že znalec K. nemal nedostatočný časový priestor na oboznámenie sa s posudkom znalca W.. Rovnako namietol tvrdenia žalovanej, že na mieste samom vidieť náznaky starého plotu, nakoľko hranica medzi spornými pozemkami bola postavená len raz, a to za prítomnosti predchodcov oboch sporných strán. V okamihu postavenia plotu nedošlo k žiadnym posunom v jeho priebehu, pričom pokiaľ žalovaná sa odvoláva na náznaky pôvodne postaveného plotu

zrejme ide o provizórny plot postavený predchodcami strán sporu, ktorý bol následne nahradený novým odsúhlaseným a úradne overeným plotom. Rovnako namietol tvrdenia žalovanej, že znalec W. nenašiel chyby pri zameraní spodnej hranice, pričom sám v závere konštatuje rozpor medzi stavom evidovaným v katastri nehnuteľnosti a skutkovým stavom v teréne. Zároveň poukázal na to, že úlohou znalca K. nebolo vyvracať závery posudku znalca W., ale pristúpiť k zisteniu nesúladu medzi stavom evidovaným v katastri nehnuteľnosti a skutkovým stavom v teréne, čo aj znalec učinil. Pokiaľ sa týka konania pred U. K., tak v tomto konaní nebolo možné odstrániť nezhody medzi stranami sporu, nakoľko príslušným orgánom na takéto rozhodnutie je jedine súd. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaná vo svojom vyjadrení k replike žalobcu uviedla, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu vrátane jeho odôvodnenia, nakoľko vo vyjadrení žalobcu nie sú žiadne nové skutočnosti. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v odvolacom konaní predložené neboli.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

15. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

16. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.,) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého

spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

17. Z rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva akým spôsobom sa súd vypořiadal s dôvodmi, na ktoré opätovne odvolateľ v odvolacom konaní poukazuje. Odvolací súd na tieto v poukazuje a s týmito sa plne stotožňuje. (§ 387 ods.2 CSP)

18. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s presvedčivým odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý na základe zásad hodnotení dôkazov uviedol, z akého dôvodu sa priklonil ku znaleckému posudku Ing. K. a veľmi presvedčivo poukázal na rozpory v záveroch znalca W., s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Navyiac odvolací súd uvádza, že k rovnakým záverom ako znalec K. dospela aj odborne spôsobilá osoba, a to spoločnosť W. - K., s.r.o. vo vzťahu k vytýčeniu priebehu hranice medzi spornými pozemkami. Z týchto dôvodov považoval odvolací súd za dôvodné potvrdiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

19. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

20. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

21. Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP).

22. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

23. Výnimkou pri rozhodovaní o trovách konania je ust. § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynuli z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliadne na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti. Môže tak dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (viď. uznesenie Ústavného súdu SR z 08.12.2011, sp. zn. II. ÚS/563/2011).

24. Ako z uvedeného vyplýva, v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť pritom môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Prítom rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Judikatúra konštatuje, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Uvedené ustanovenie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadať kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie NS SR z 28.01.2010, sp. zn. 2M Cdo/17/2009).

25. Odvolací súd vo vzťahu k výroku II., ktorý bol napadnutý ako súvisiaci výrok podaním odvolania vo veci samej dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu, ktoré sú individuálne a špecifické v danom prípade je dôvodné použiť ustanovenie § 257 CSP. Aj zo záveru znalca, z ktorého výsledkov vychádzal súd prvej inštancie je zrejmé, že došlo k chybnému odčítaniu a k chybnému zákresu, čo nebolo spôsobené žiadnou zo strán sporu, preto je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodné, aby si v tejto veci niesli sporové strany svoje výdavky samostatne. Z uvedeného dôvodu postupom podľa § 388 CSP odvolací súd považoval za dôvodné zmeniť napadnutý výrok II. tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

26. Z rovnakých dôvodov preto odvolací súd rozhodol aj o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania sporovým stranám. (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP)

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).